

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 129.992 van 31 maart 2004
in de zaak A. 119.177/VII-26.226**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat H. DE PONTHERE,
 kantoor houdende te 8900 IEPER,
 Lombaardstraat 23

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de commissaris-generaal
voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Kazakse nationaliteit, op 4 april 2002 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 maart 2002 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 25 juni 2001 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 11 april 2002 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 22 januari 2004 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 maart 2004;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. DEPONTHIERE die verschijnt voor de verzoekende partij en van adjunct-adviseur C. LECHAT, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de auditeur in zijn verslag de toepassing voorstelt van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat uit het dossier en de processtukken blijkt dat de zaak zonder verdere voorafgaande maatregelen, in een verkorte procedure, kan worden behandeld zoals voorzien door dit artikel;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij kwam België binnen op 26 april 2000 en verklaarde zich op dezelfde dag vluchteling.

1.2. Op 25 juni 2001 nam de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 6 maart 2002 oordeelde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat de asielaanvraag bedrieglijk en kennelijk ongegrond was en bevestigde hij de beslissing van de minister letterlijk als volgt:

"(...)

U, een Kazachs staatsburger van Russische origine, verklaarde voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat u problemen kende omwille van uw origine. Op 13 november 1998 vielen vier kerels van Kazachse origine uw woning binnen. Zij sloegen u en uw echtgenoot en namen een aantal spullen van u mee. U belde de ambulance en de politie. De ambulanciers wilden uw echtgenoot niet meenemen naar het ziekenhuis en verzorgden hem ter plaatse. De politie stelde een proces-verbaal op en beloofde onderzoek te voeren. Er werden echter nooit arrestaties verricht. Op 5 januari 1999 ontdekten jullie bij jullie thuiskomst dat er slogans op de muren van jullie woning gezet waren en dat alle ruiten waren ingeslagen. De buurvrouw vertelde dat de daders Kazachen waren. Uw echtgenoot belde de politie, maar die weigerde ter plaatse te komen. Op 16 februari 1999 werd u - u was toen acht maanden zwanger - niet ver van jullie woning door een groep jonge Kazachen aangevallen. U werd uitgemaakt en geduwd en kreeg een schop in uw buik. Uw echtgenoot bracht u naar de kraamkliniek, alwaar u onmiddellijk moest bevallen. Op 15 mei 1999, werden jullie, toen jullie in het

park een ijsje wilden kopen, door enkele Kazachen uitgemaakt. Op 26 juli 1999 werd uw echtgenoot in de bus door enkele Kazachen in het Kazachs aangesproken. Hij antwoordde in het Russisch, waarop de mannen hem duwden en schopten. Bij een halte schopten zij hem uit de bus. Bij zijn thuiskomst belde u de ambulance en uw echtgenoot werd met een hersenschudding in het ziekenhuis opgenomen. Na zijn ontslag uit het ziekenhuis ging hij naar de politie om klacht in te dienen, maar er werd hem gezegd dat het onmogelijk was zulke zaken allemaal te behandelen. Op 7 oktober 1999 botste uw echtgenoot bij het verlaten van de winkel op drie jonge Kazachen. Hij verontschuldigde zich, maar zij begonnen hem te beledigen en te slaan. Op 28 februari 2000 moest uw echtgenoot op zijn werk (een garage) voor een Kazachse klant de olie ververset. 's Avonds kwam de klant echter terug en beschuldigde uw echtgenoot ervan iets verkeerd te hebben gedaan. Op 4 maart 2000 kwam er overdag een groep Kazachen aan de deur, maar u durfde niet open te doen. Uw echtgenoot verteld u dat hij die dag aan zijn werk door een Kazach en zijn vrienden werd opgewacht. Hij werd geslagen en hij werd gewaarschuwd te doen wat hem werd opgedragen. Hierna doken jullie onder bij vrienden. Van de burens vernamen jullie dat er regelmatig Kazachen naar jullie woning gekomen waren. Op 10 april 2000 keerden jullie naar jullie woning terug, omdat het al een week rustig was geweest. Op 17 april 2000 kwam diezelfde groep Kazachen opnieuw naar jullie woning. Jullie belden de politie en verlieten dan ongemerkt de woning. Jullie zagen hoe vijf kerels met knuppels jullie woning binnendrongen. Hierna arriveerde de politie. De agenten praatten wat met deze Kazachen en lieten ze gaan. Uw echtgenoot vroeg de agenten waarom die mannen niet gearresteerd werden, maar zij antwoordden niet en vertrokken. Jullie durfden niet langer in jullie woning blijven en doken opnieuw onder bij vrienden. Deze laatste brachten jullie in contact met iemand die jullie naar het buitenland kon brengen en op 24 april 2000 heeft u het land verlaten. Op 26 april 2000 bent u in België aangekomen, waar u dezelfde dag asiel aanvraagde.

De door u in uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken aangebrachte vervolging (regelmatige fysieke agressie, bedreigingen, invallen in woning, manifeste onwil van de politie om bescherming te bieden) op basis van uw Russische etnie, strookt niet met de documentatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (Cedoca, The Situation of the Slavic minority in Kazakhstan, February 2002). Uit deze informatie blijkt dat er geen sprake is van enige systematische vervolging van de Slavische bevolkingsgroep in de zin van de Vluchtelingenconventie. Uit dezelfde informatie blijkt dat de hogere Kazachse autoriteiten gevoelig zijn voor elke vorm van etnisch geweld en spanning en dat eventuele bescherming niet zou geweigerd worden omwille van uw etnische origine. Bij gevolg blijkt uit deze informatie dat uw etnische origine (Russische) actueel niet het voorwerp uitmaakt van vervolging in de zin van de Conventie van Genève van 1951 in Kazachstan.

Gelet op het voorgaande kan er met betrekking tot uw asielaanvraag geen vermoeden van een gegronde vrees voor vervolging, zoals omschreven in de Conventie van Genève, worden weerhouden.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard dat zij deze conclusie kunnen wijzigen. Uw geboorteakte, huwelijksakte, identiteitskaart en rijbewijs bevestigen enkel uw identiteit, waar niet aan wordt getwijfeld. Het attest van de politie bevestigt dat er naar aanleiding van het incident op 13 november 1998 een onderzoek gevoerd wordt en dat u als slachtoffer erkend wordt.

Aangezien het kennelijk ongegronde en bedrieglijke karakter van uw asielaanvraag duidelijk blijkt uit uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken, acht ik het niet opportuun u op te roepen voor een interview op het Commissariaat-generaal."

Dit is de bestreden beslissing;

2. Overwegende dat de verzoekende partij in een enig middel de schending aanvoert van de artikelen 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het verdrag betreffende de status

van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (Conventie van Genève), goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 en van artikel 6 van het Europees Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (E.V.R.M.) goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955; dat zij eveneens stelt dat er afwezigheid van redenen is, sprake is van een manifeste appreciatiefout en schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur; dat zij uiteenzet dat in het ontvankelijkheidsonderzoek de bewijslast van de grond van niet-ontvankelijkheid bij de overheid ligt, dat er te dezen geen sprake is van bedrog en dat er wel degelijk sprake is van een vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève; dat de verzoekende partij inhoudelijke kritiek levert op het verslag (“Cedoca”) waarnaar de bestreden beslissing verwijst; dat zij andere rapporten neerlegt waaruit het tegendeel blijkt; dat zij concludeert dat de bestreden beslissing “onjuist, minstens onvoldoende werd gemotiveerd en er geen reden was de verzoekende partij niet opnieuw te horen in het licht van de recente informatie, die beschikbaar was en die bijgevoegd wordt bij huidig verzoekschrift” en dat “de commissaris-generaal minstens de situatie van de verzoekende partij verkeerd heeft geapprecieerd”;

Overwegende dat artikel 6, § 1, E.V.R.M., naar luid waarvan bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde strafvervolging, eenieder het recht heeft op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijke en onpartijdige rechterlijke instantie welke bij de wet is ingesteld, enkel betrekking heeft op jurisdictionele procedures en niet op administratieve procedures waarbij uitspraak wordt gedaan over een administratief beroep ingesteld tegen een beslissing over een asielaanvraag; dat de Conventie van Genève niet verbiedt dat de verdragsluitende staten een regeling uitwerken waarin de criteria worden vastgelegd voor het in aanmerking nemen van een vluchtelingenverklaring; dat de Belgische Staat dit heeft gedaan in artikel 52 van de Vreemdelingenwet; dat niet wordt aangetoond, zelfs niet aangevoerd, dat deze wetsbepaling strijdig zou zijn met voornoemde verdragsbepaling;

Overwegende dat uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 6 mei 1993, die artikel 52, § 1, 7/, § 2, 2/, § 3, 2/ en § 4, 2/ van de Vreemdelingenwet heeft gewijzigd, blijkt dat de asielaanvrager zijn aanvraag moet kunnen staven met een coherent en geloofwaardig verhaal, dus dat hij in zijn land van herkomst verdrukt wordt en bloot staat aan vervolging of foltering (Parl. St., Kamer, 1992-93, nr. 903/5,8); dat de asielaanvrager dus altijd moet aantonen dat hij vervolgd wordt; dat dit geen omkering van de bewijslast betekent, maar een afwijzing als de aanvrager geen gegeven aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen zijn (Parl. St., Senaat, 1992-93, nr. 555-2, 83); dat artikel 52 van de Vreemdelingenwet de commissaris-generaal toelaat een asielaanvraag onontvankelijk te verklaren en de verblijfsweigering te bevestigen wanneer zij klaarblijkelijk steunt op motieven die totaal vreemd zijn aan het asiel, inzonderheid omdat ze bedrieglijk is; dat in

dit verband, het bedrieglijk karakter van een asielaanvraag onder meer kan worden aangetoond door vast te stellen dat de verklaringen van de betrokkene, zoals te dezen, in strijd zijn met algemeen bekende feiten; dat de bewering van de verzoekende partij dat enkel tot de bedrieglijkheid van een asielaanvraag kan worden besloten indien er sprake is van bedrog of wanneer er verklaringen werden afgelegd in strijd met documenten of vaststaande feiten bijgevolg niet kan worden bijgetreden;

Overwegende dat de formele motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kende, aangezien ze deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt; dat de verzoekende partij dan ook geen belang heeft bij het inroepen van een mogelijke schending van de formele motiveringsplicht; dat de toetsing van de formele motivering in beginsel niet de beoordeling van de inhoud van de motieven met zich brengt;

Overwegende dat de verzoekende partij eveneens de materiële motiveringsplicht geschonden acht; dat zij er echter niet in slaagt aan te tonen dat de feitelijke vaststellingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en de gevolgtrekkingen die deze daaruit afleidt, kennelijk onredelijk zouden zijn; dat een verder onderzoek van het middel de Raad van State zou verplichten de feitelijke toedracht van de asielaanvraag te beoordelen, wat zaak is van de tot beslissen bevoegde overheid; dat de Raad van State, wanneer hij een administratieve beslissing aan de wet toetst, niet optreedt als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen; dat hij enkel onderzoekt of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn; dat in het kader van een marginale toetsing de aangeklaagde onwettigheid slechts dan wordt gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is; dat de verzoekende partij niet aanvoert, en bijgevolg evenmin aantoon, dat de motieven onredelijk zouden zijn; dat het feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de appreciatie van de commissaris-generaal op zich geen middel tot vernietiging van de bestreden beslissing uitmaakt;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met dit beroep wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op eenendertig maart tweeduizend en vier, door

de H.	E. BREWAEYS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
Mevr.	L. SCHWEIGER,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. SCHWEIGER.

E. BREWAEYS.